

Artur Pałyga TATO

Reżyseria Małgorzata Bogajewska

Scenografia Dominika Skaza

Muzyka / aranżacja muzyczna Bartłomiej Woźniak

Reżyseria światła Marek Oleniacz i Małgorzata Bogajewska

Asystent reżysera / inspicjent / sufler Joanna Jaworska

Występują Adam Szarek (Franio), Anna Rokita (Mamusia), Marcel Wiercichowski (Ojciec), Wojciech Leonowicz (Dziadek/ Czarna Postać z Pieca/ Wujek Stefan/ Wojskowy I/ Pies), Przemysław Branny (Mariuszowa/ Pan z Telewizora/ Wujek Edward/ Żołnierz/ Wojskowy II), Patryk Kośnicki (Siostra/ Mariusz/ Pielęgniarka Wojskowa/ Panienska z Miasteczka/ Ksiądz/ Sąsiadka), Tomasz Lipiński – gościnnie (Brat/ Lekarz Wojskowy/ Ciotka Atalia/ Wojskowy III/ Sąsiadka)

Małgorzata Bogajewska w oryginalny sposób inscenizuje dramat skomplikowanych relacji ojcowsko-synowskich.

Wyborny komentarz do akcji stanowi muzyka wykonywana na żywo przez aktorów (Adam Szarek: kontrabas; Marcel Wiercichowski: wiolonczela; Wojciech Leonowicz: skrzypce, trąbka, gitara, banjo; Przemysław Branny: akordeon, pianino; Patryk Kośnicki: perkusja, cajon, przeszkadzajki; Tomasz Lipiński: banjo, gitara, przeszkadzajki; Anna Rokita: przeszkadzajki).

Nie lubimy ojców. Dlatego ich nie ma. Dlatego samotne matki harują dzień i noc na kasach, świętek, piątek. Dzieciaki wychowują babcie. Kobiety, w przeczuciu tego, co je czeka, unikają dzieci. (...) Nie ma żadnych ojców. Nikt nie tęskni. Samotnym matkom przydałby się po prostu jakaś służba albo instytucja, która, nie powodując wyrzutów sumienia, sumiennie zajęłaby się domem i wychowaniem dzieci pod ich nieobecność.

A ci, którzy zostają, są enigmatyczni. Cóż to za ojcowie! Cóż za figury! (...)

Nasi ojcowie to byli ostatni ojcowie. Po nich tylko cisza oraz partnerzy mamusi. Tatuś. Tatusiek. Nikt nie powie już – ojciec. Chyba że półgębkiem, półgębkiem i już bez znaczenia.

Piektło ojców jest już wypełnione.

Premiera: 1 października 2014, Scena na Sarego 7

Artur Pałyga, urodzony w Hrubieszowie w 1971, dramaturg, adaptator, prozaik, poeta, dziennikarz, felietonista, aktor, muzyk, performer. Konsultant programowy Teatru Polskiego w Bielsku-Białej. Absolwent polonistyki na UJ i studium nauczycielskiego (specjalizacja muzyczna). Publikował m.in. w „Gazecie Wyborczej”, „Rzeczypospolitej”, „Odrze”, „Tygodniku Powszechnym”, „Trybunie Śląskiej”, „Rastrze” i „Dialogu”. Autor książek „Człowiek i pies” (współ z J. Bożkiem, 2003) i „Kołchoz imienia Adama Mickiewicza” (2005) oraz kilkunastu sztuk i adaptacji teatralnych. Prowadzi Teatr Tekstu im. Teodora Sixta, czyli nieaktorskie czytania dramatów, oraz zajęcia z osobami niepełnosprawnymi w stowarzyszeniu Teatr Grodzki. Karierę dramaturga rozpoczął w 2005 librettem musicalu „Guma balonowa” (Bielskie Centrum Kultury). Wystawiony w 2006 „Testament Teodora Sixta” (reż. R. Talarczyk) zwyciężył w konkursie na sztukę o Bielsku-Białej ogłoszonym przez tamtejszy Teatr Polski, a w 2007 został zakwalifikowany do finału Konkursu na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej. Rok później w tym samym konkursie zdobył wyróżnienie stworzonym wspólnie z P. Passinim, P. Ratajczakiem i Ł. Wittem-Michałowskim oraz aktorami tryptykiem „Nic co ludzkie” (Scena Prapremier In Vitro). Również w 2008 napisanego dla bielskiego teatru „Żyda” (reż. R. Talarczyk) wyróżniono główną nagrodą na III Festiwalu Polskich Sztuk Współczesnych „R@port” w Gdyni. W 2009 inspirowane H. Hessem „Wszystkie rodzaje śmierci” (reż. P. Passini, Teatr Łażnia Nowa) zdobyły główną nagrodę IV „R@portu”, a „Ostatni taki ojciec” (reż. Ł. Witt-Michałowski, Teatr Centralny w Lublinie) został wyróżniony główną nagrodą na XV Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej i II nagrodą na Festiwalu Prapremier w Bydgoszczy (na Scenie na Sarego sztuka nosi tytuł „Tato”). W 2013 został laureatem Gdyńskiej Nagrody Dramaturgicznej za sztukę „W środku słońca gromadzi się popiół”. Prowadzi blog (arturpalyga.blog.bielsko.pl).

Małgorzata Bogajewska studiowała prawo na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, aktorstwo w poznańskiej Akademii Sztuk Wizualnych oraz scenopisarstwo w Camerimage Film School w Toruniu. Jest absolwentką Wydziału Reżyserii Dramatu Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie (2002). W latach 2004-6 pełniła funkcję dyrektora artystycznego Sceny Dramatycznej Teatru Jeleniogórskiego im. Cypriana Kamila Norwida. Laureatka licznych nagród teatralnych.

Debiutowała jeszcze jako studentka reżyserii „Powrotem” Jerzego Łukosza w Lubuskim Teatrze im. Leona Kruczkowskiego w Zielonej Górze (2001). W ciągu kilkunastu lat pracy artystycznej wyreżyserowała ponad 30 spektakli; w tym dla teatru „Bagatela”: „Barbelo, o psach i dzieciach” Biljany Srbljanović, „Oblężenie” Jewgienija Griszkowca oraz „VIP-a” Stiga Larssona.

Wśród premier, które ma na swym koncie, dominują współczesne dramaty, m.in.: „Opowieści o zwyczajnym szaleństwie” Petra Zelenki (prapremiera w Zielonej Górze,

2003), „Tlen” Iwana Wyrpajewa (Teatr Powszechny, Warszawa, 2003), „Jednocześnie” Jewgienija Griszkowca (przedstawienie impresaryjne, 2004); „Testament psa” Dei Loher (Teatr Polski, Bydgoszcz, 2005), „Dotyk” Marka Modzelewskiego (Teatr Powszechny, Warszawa, 2005), „Espresso” Lucia Frangionego w Teatrze Powszechnym w Warszawie w 2011 (zrealizowane wcześniej w Teatrze w Jeleniej Górze - 2006), „Bóg mordu” Jasminy Rezy w warszawskim Teatrze 6. Piętro (2012) czy „Dwoje biednych Rumunów mówiących po polsku” Doroty Masłowskiej w Teatrze Studyjnym PWSFTviT w Łodzi.

Sięgnęła również po klasykę dramatu, reżyserując „Hamleta” (Teatr im. Wilama Horzycy, Toruń, 2008) i „Kotkę na gorącym blaszanym dachu” Tennessee Williamsa (Teatr im. Stefana Jaracza, Łódź, 2010).

